

REDACTIONEEL

Ten geleide

Bart van Heerikhuizen

Het artikel waarmee dit nummer opent is de uitgebreide versie van een rede, die Nico Wilterdink uitsprak in de aula van de Universiteit van Amsterdam ter gelegenheid van zijn afscheid als hoogleraar Cultuursociologie. Hoe groot zijn invloed was op de Nederlandse cultuursociologen en tevens op onderzoekers van sociale ongelijkheid, blijkt onder meer uit de bundel *Cultuur en ongelijkheid*, een *liber amicorum*, dat hem bij deze plechtige gelegenheid werd aangeboden. Inmiddels moeten in Amsterdam de sociologen en hun studenten nog wennen aan een leven zonder hun erudiete en kritische vakgenoot. Het valt ze niet mee. Nico Wilterdink drukte een zo stevig stempel op de sociologie-opleiding in de hoofdstad dat zijn vertrek nu zorgt voor verontrustende lacunes.

Maar ook voor dit tijdschrift was en is Nico Wilterdink van grote betekenis. Van 1976 tot 2004 maakte hij deel uit van de redactie van één van de twee tijdschriften waar dit blad uit is voortgekomen: het *Amsterdams Sociologisch Tijdschrift*. Daarna was hij de voor continuïteit zorgende overgangsfiguur bij de start van het blad *Sociologie*. Hij was gedurende enkele jaren met merkbaar plezier voorzitter van de redactievergaderingen.

Toen op 10 juni enkele vakgenoten Nico mochten toespreken werd verschillende malen de buitengewoon secure wijze geroemd waarop hij als tijdschriftredacteur artikelen van commentaar voorzag. Hij was als geen ander in staat om een bijdrage 'met potentie' net zo lang met de auteur door te exerceren tot er een stuk op tafel lag, waarvan de schrijver verbaasd vaststelde: ik wist eigenlijk niet van mezelf dat ik tot zoiets in staat was. En eigenlijk was hij dat ook niet: Nico's hulp was onontbeerlijk. Zijn redactionele nauwgezetheid garandeerde, beter misschien dan *peer review* systemen of redactiestatuten, wetenschappelijke kwaliteit.

In de rede waarmee hij afscheid nam, probeert Wilterdink, ook voor zichzelf, te verhelderen hoe dat nu eigenlijk in zijn werk gaat: onderscheid maken tussen wat in zijn oog goede en slechte sociologie is. Het stuk laat zien dat het bezonken oordeel van een oudere hoogleraar die nog eens omziet en de balans opmaakt heel goed samen kan gaan met tot tegenspraak uitnodigende polemische stellingen.

In het Nederlandse universitaire bestel geldt de regel dat iemand die zijn 65e verjaardag bereikt zijn kamer dient te ontruimen, liefst nog op dezelfde dag. De vraag of de 65-plusser wellicht graag nog wat langer zou willen blijven werken, is niet aan de orde. Dit beleid, dat steeds meer op gespannen voet komt te staan met recente maatschappelijke ontwikkelingen, zorgde ervoor dat Nico geen keus

Bart van Heerikhuizen

had. Maar dit tijdschrift is hopelijk nog lang niet van hem af. Hij krijgt nu meer tijd voor het blad *Sociologie*: als lid van de redactieraad, als *peer reviewer*, als redacteur van een themanummer misschien, maar toch vooral als de schrijver van doordachte, kraakheldere, goed leesbare sociologische artikelen met altijd wel ergens een scherp randje.

Literatuur

Christien Brinkgreve, Marcel van den Haak, Bart van Heerikhuizen, Johan Heilbron, Giselinde Kuipers (redactie) (2011). *Cultuur en Ongelijkheid*. Diemen: AMB.